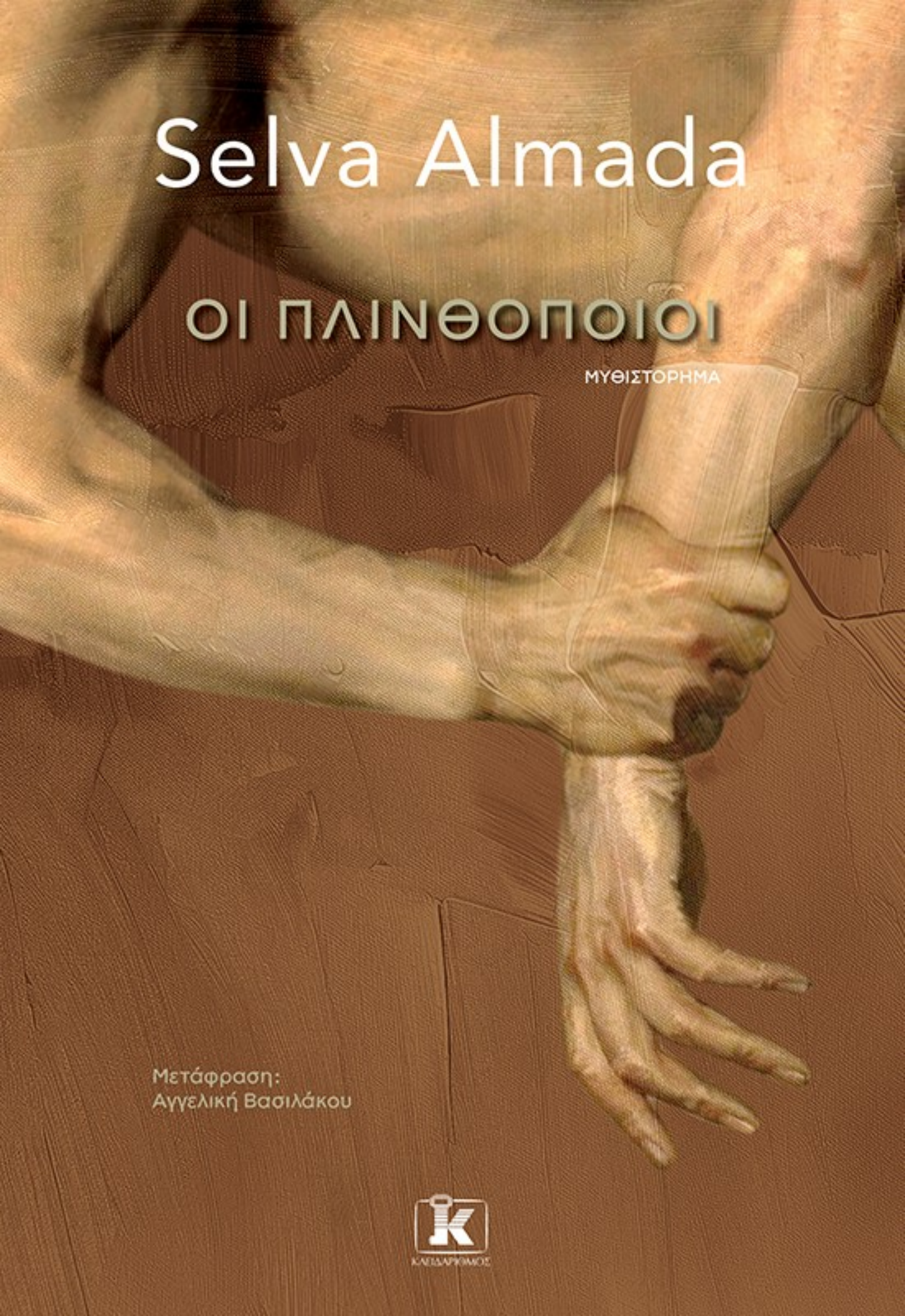

Selva Almada

ΟΙ ΠΛΙΝΘΟΠΟΙΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Μετάφραση:
Αγγελική Βασιλάκου

*Για τον Λόλο Μπερτόνε, πλινθοποιό,
ωραίο πνεύμα, ελεύθερο.*

Η μεγάλη ρόδα άδειασε, τα καθίσματα ωστόσο εξακολουθούν να ταλαντεύονται αργά. Θα φταίει ο αέρας της αυγής.

Στον Πάχαρο Ταμάι, ανάσκελα ξαπλωμένο στο έδαφος, φαίνεται ότι ο γιγάντιος τροχός εξακολουθεί να κινείται. Μα είναι αδύνατον γιατί δεν ακούγεται μουσική. Δεν ακούει τίποτα· το κεφάλι του κατακλύζεται από έναν λευκό θόρυβο. Λευκό σαν τον ουρανό –ποτέ δεν τον έχει ξαναδεί έτσι– κόντρα στον οποίο διαγράφεται ένα κομμάτι της μηχανής, ένα μικρό, θολό κομμάτι, το μόνο που μπορεί να δει το μάτι.

Μισοκλείνει τα μάτια μήπως και πάψει να γυρίζει. Χειρότερα είναι, ζαλίζεται και δεν γυρίζει πια μόνο ο τροχός μα ολόκληρος ο κόσμος.

Ανακατεύεται όπως πριν από λίγο, πάνω στη μεγάλη ρόδα. Αυτός κι ο Καρντόσο ανέβηκαν σ' ένα διπλό κάθισμα μ' ένα φρεσκοανοιγμένο μπουκάλι μπίρα στο χέρι, που απ' το τράνταγμα έσταξε αφρό. Πριν κατεβάσει τη σιδερένια μπάρα που θα τους κρατούσε ασφαλείς στις θέσεις τους, ο τύπος που χειριζόταν το μηχάνημα έκανε να τους πει ν' αφήσουν την μπίρα μα τον κορόιδεψαν. Ο τύπος σήκωσε τους ώμους και δεν επέμεινε. Σύμφωνα με τον κανονισμό του λούνα παρκ, εκείνος όφειλε να το πει, αν σκοτώνονταν οι μαλάκες μία δεν έδινε.

Ο πρώτος γύρος είχε σκαμπανεβάσματα. Ανέβαιναν σιγά σιγά καθώς γέμιζαν και τα υπόλοιπα καθίσματα. Όταν έφτασαν στην κορυφή, ο Καρντόσο άρχισε να φτύνει τους αποκάτω, που γύρισαν να τον βρίσουν. Ο Παχαρίτο γέλασε, ήπια μια γουλιά και κοίταξε προς το χωριό· τα φώτα, πυκνά στα τετράγωνα του κέντρου, αραίωναν προς τα περίχωρα· πάνω από τη Λα Κρουσένια, τη γειτονιά του, είχαν απομείνει ελάχιστα.

Τότε ο τροχός ανέπτυξε ταχύτητα και βάλθηκε να γυρίζει σαν τρελός. Έβγαλαν μερικές ιαχές και συνέχισαν να πίνουν απ' το μπουκάλι. Ο Καρντόσο φώναζε και τίνιζε το κεφάλι σαν βρεγμένος σκύλος. Στον τρίτο γύρο άνοιξε το φερμουάρ κι άρχισε να κατουράει, κουνώντας το πέος του και βρέχοντας τους αποκάτω. Του Πάχαρο πονούσαν τα πλευρά του απ' τα γέλια. Μεθυσμένος από ευτυχία, ένιωθε αήττητος.

Τώρα, εδώ κάτω, το κεφάλι του βουίζει κι ο ουρανός είναι τόσο λευκός που σε πονάει να τον κοιτάς. Καθαρό εκτυφλωτικό φως, όπως στις ταινίες επιστημονικής φαντασίας που θα πήγαιναν να δουν με τα παιδιά στην απογευματινή προβολή του κινηματογράφου Cervantes. Είναι κομμάτια. Πολλή κραιπάλη, σκέφτεται. Τα παράπονά σου στον δήμαρχο, μονολογεί για να πάρει κουράγιο. Θέλει να κλείσει τα μάτια μήπως υποχωρήσει η ναυτία. Κάνει να μισοκλείσει τα βλέφαρα, μα αίφνης καταλαβαίνει και τα ανοίγει όσο πιο πολύ μπορεί, κάνει υπεράνθρωπη προσπάθεια για να τα κρατήσει ανοιχτά γιατί μόλις τώρα μπήκε στο νόημα και συνειδητοποιεί ότι πεθαίνει.

Μια δυσοσμία σκέτης σήψης γεμίζει τα ρουθούνια του. Ο Μαρσιάνο Μιράντα είναι ξαπλωμένος μπρούμυτα, με το ένα μόνο μάτι ανοιχτό. Το πρόσωπό του είναι θαμμένο στον βούρκο στον

οποίο έχει μετατραπεί το έδαφος μετά από τόσες μέρες που είναι εδώ το λούνα παρκ. Το γρασίδι μαδημένο απ' τις πατημασιές, τα ούρα, τους εμετούς. Πάντα έτσι γίνεται όταν φτάνει ένα λούνα παρκ ή ένα τσίρκο. Το τσίρκο είναι ακόμα χειρότερο· γιατί, όταν σηκώνουν τα κλουβιά, τα αγριόχορτα έχουν μαυρίσει μέχρι τη ρίζα απ' το βάρος και τις οργανικές ουσίες των ζώων. Χρειάζονται μήνες για να ανακάμψει το δημοτικό πάρκο, και όταν αρχίζει να ξαναπαίρνει τα πάνω του, εγκαθίσταται ένα καινούριο πανηγύρι. Στην ουσία, δεν νοιάζεται κανείς. Όταν το οικόπεδο είναι άδειο, μόνο τα ζευγαράκια το χρησιμοποιούν για να πηδιούνται. Η πραγματική όμως διασκέδαση ξεκινάει όταν είναι κατάμεστο, γεμάτο με πολύχρωμα λαμπιόνια, μουσική και ξένους.

Αν ο Μαρσιάνο το παρατηρεί τώρα αυτό, είναι γιατί τυχαίνει να έχει τη μούρη μέσα σ' αυτή τη ρυπαρή λάσπη, τι άλλο.

Σηκώνει το μάτι μήπως ξεκρίνει κάτι πέρα απ' τις σκοτεινές κηλίδες στο έδαφος. Μα το βλέμμα κουράζεται και καρφώνεται ξανά στα στραπατσαρισμένα φυλλαράκια στο χώμα.

Κι εγώ εδώ με το άσπρο παντελόνι, σκέφτεται.

«Μοιάζεις με γκόμενο από τηλενουβέλα», του είπε ο Ανχελίτο όταν ντύθηκε στο σπίτι, πριν βγει για διασκέδαση. Άψογα τα ρούχα του, φρεσκοαγορασμένα από το κατάστημα, εφαρμοστά, να τονίζουν την αρρενωπότητά του, με το πουκάμισο από μέσα.

Ο Μαρσιάνο κοιτάχτηκε στον καθρέφτη της ντουλάπας και είδε τον αδερφό του, τον Ανχελίτο, ξαπλωμένο στο κρεβάτι σαν αίλουρο, με το εσώρουχο, να κάνει αέρα μ' ένα περιοδικό. Του 'ρθε να γυρίσει και να λιανίσει την πλάτη του αγοριού με τη ζώνη που ακόμη κρατούσε στο χέρι του, μα συγκρατήθηκε. Δεν ήθελε να τσακωθεί με τη μαμά πριν βγει, θα του χάλαγε τη βραδιά.

Θα φρόντιζε ο ίδιος να κόψει τις κακές συνήθειες του Άνχελ. Μπορεί απόψε κιόλας, αν ήταν τυχερός. Μόλις εξαλειφόταν η αιτία του προβλήματος, θα λυνόταν κι αυτό, κι ο ίδιος ξέρει πολύ καλά ότι ο Πάχαρο Τομάι είναι το φίδι που δηλητηριάζει τον αδερφό του. Μετά, περασμένα ξεχασμένα. Στην ανάγκη, θα τον ανάγκαζε να γλείφει μουνιά όλη μέρα μέχρι να του περάσει η καύλα να παίρνει πίπες.

Παρ' όλα αυτά, έκανε μια κίνηση να του χώσει μία μέσα από τον καθρέφτη. Δεν του άρεσε που του μιλούσε έτσι. Ήταν ο μεγαλύτερος αδερφός του και άξιζε κάποιο σεβασμό. Δεν μπορούσε να του μιλάει έτσι το κωλόπαιδο, λες και νταραβεριζόταν με πούστηδες.

Τώρα όλα αυτά δεν έχουν πια σημασία. Εκεί, ξαπλωμένος στη λάσπη, είναι εξουθενωμένος και κρυώνει. Θα φταίει η δροσιά της αυγής.

«Πού πήγε ο Παχαρίτο;»

Η αγριοφωνάρα του αγουροξυπνημένου πατέρα παρέλυε τα αδέρφια Ταμάι, ηλικίας μεταξύ δύο και επτά ετών. Κάθε φορά που σηκωνόταν να επιθεωρήσει το δωμάτιο των παιδιών, έλειπε ένα, ο εξάχρονος Παχαρίτο, το δεύτερο παιδί στη σειρά αλλά το μεγαλύτερο απ' τα αγόρια, το μόνο που παρέβαινε την πατρική απαγόρευση να κυκλοφορεί έξω από το σπίτι κατά τη διάρκεια της σιέστας.

Ο Ταμάι ήταν αυστηρός, το χέρι του δεν έτρεμε όταν επρόκειτο να επιβάλει τη θέλησή του. Και η αλληλεγγύη των αδερφών ήταν εύθραυστη και δεν χρειαζόταν τίποτα περισσότερο από μια δεύτερη κραυγή για να διαλυθεί. Στην πραγματικότητα, η αρχική σιωπή, που θα μπορούσε να εκληφθεί κι ως χειρονομία συννενοχής προς τον φυγάδα, μάλλον στην αποχαύνωση οφειλόταν από την κλεισούρα και τη ζέστη. Κανείς δεν θα ρίσκαρε το κεφάλι του για να σώσει τον επαναστάτη. Άλλωστε, όσο εκείνος γυρνούσε και διασκέδαζε με την ψυχή του, αυτοί έβραζαν στην αποπνικτική ακινησία της κάμαρης.

«Έφυγε για το κανάλι», και έδειχναν το παράθυρο απ' όπου είχε γίνει μπουχός ο Παχαρίτο μόλις ξάπλωσε ο πατέρας για να κοιμηθεί.

Ο Ταμάι φορούσε το παντελόνι και το πουκάμισο, έπαιρνε το ποδήλατο και το μαστίγιο και έφευγε για να κάνει ντου. Τις περισσότερες φορές, όταν έφτανε στο κανάλι, έβρισκε όλα τα καλόπαιδα της περιοχής να βουτούν στα βρόμικα νερά ή να ψαρεύουν με την πετονιά, εκτός από το δικό του. Ο Παχαρίτο την είχε κάνει ήδη μέσα από τα χωράφια μόλις χτυπούσε το βιολογικό του ρολόι που του έλεγε ότι ο πατέρας του όπου να 'ναι σηκώνεται. Καμιά φορά ο Ταμάι έφτανε νωρίτερα και έριχνε κάμποσες ξυλιές στη γυμνή και βρεγμένη πλάτη του. Τον ανάγκαζε να τρέχει μπροστά απ' το ποδήλατο, σαν να ήταν αυτός ο κτηματίας και ο γιος του το ταυρί που ξεστρατίζει από το μαντρί.

Τις σπάνιες εκείνες περιπτώσεις που κατάφερνε να τον πιάσει ο Ταμάι τις απολάμβανε όσο δεν έπαιρνε. Φυσικά, στο σπίτι, μπορούσε να δώσει όσο ξύλο ήθελε στον Παχαρίτο· μα το να τον βάζει να τρέχει έτσι, με την άκρη του μαστίγιου να σφυρίζει πάνω απ' το κεφάλι του, μπροστά σε όλους, η δημόσια ταπείνωση του παιδιού και η δική του επιβεβαίωση ως επικεφαλής της οικογένειας μπροστά στους γείτονες ταλαιπωρούσε τον έναν και χαροποιούσε τον άλλο με την ίδια ένταση.

Αυτή ήταν η σχέση πατέρα και γιου από τότε που ο Παχαρίτο μπόρεσε να σταθεί στα δυο του πόδια. Έμοιαζαν τόσο πολύ που το σπίτι δεν τους χωρούσε μάλλον και τους δύο. Αντί να είναι περήφανος για το βλαστάρι του, ο Ταμάι ένιωθε φθόνο και οργή. Όχι μόνο δεν τον άκουγε ποτέ, αλλά και η μητέρα του πάντα τον υπερασπιζόταν.

Καθώς μεγάλωνε ο γιος, βάθαινε και η απόσταση.

Μια καλοκαιρινή βραδιά, ο Παχαρίτο θα ήταν τότε δώδεκα χρονών, ο πατέρας του έπινε κρασί στην αυλή και τέλειωσε η

νταμιτζάνα. Τον φώναξε και τον έστειλε στο χωριό να φέρει άλλη. Ο πιτσιρικάς μόλις είχε κάνει μπάνιο κι ετοιμαζόταν να πάει στο κέντρο για να παίξει ηλεκτρονικά με τους φίλους του. Πήγαινε εσύ αν θέλεις να συνεχίσεις να πίνεις, του είπε. Ο Ταμάι, που είχε ήδη πει μερικά ποτηράκια παραπάνω, άρπαξε το μαστίγιο που είχε πάντα πρόχειρο και του έριξε μία. Εκείνος σήκωσε το χέρι του και το μαστίγιο τυλίχτηκε γύρω του σαν λεπτό φίδι, το τράβηξε με δύναμη και η λαβή από πλεγμένο δέρμα έκαψε την παλάμη του Ταμάι. Στο λεπτό που του πήρε να αντιδράσει και να σηκωθεί, ο Παχαρίτο ξετύλιξε ήρεμα το μαστίγιο και το έπιασε από τη λαβή.

«Εγώ δεν δίνω λογαριασμό σε κανέναν», είπε και του το πέταξε στα πόδια. Μετά έκανε μεταβολή, ανέβηκε στο ποδήλατο και έφυγε με ορθοπεταλιά.

Ο Μαρσιάνο είχε πειστεί να μην κλάψει μπροστά στο φέρετρο του πατέρα του.

Τον επόμενο μήνα θα έκλεινε τα δώδεκα, αλλά είχε ήδη καπνίσει το πρώτο του τσιγάρο και είχε πιπιλίσει τα στήθη της αδερφής ενός φίλου του, μιας δεκατετράχρονης νταρντάνας και ζωηρής. Εκείνη δεν τον είχε αφήσει να προχωρήσει περισσότερο, αν και είχε καταφέρει να βάλει το χέρι του μέσα στο εσώρουχό της και είχε χαϊδέψει το τριχωτό, ζεστό και μαλακό εφήβαιο, σαν φωλιά.

«Όταν γίνεις δώδεκα, έλα για τα υπόλοιπα», του είπε, βάζοντας τα στήθη της κάτω από την μπλούζα και απομακρύνοντάς τον με ένα απαλό σπρώξιμο.

Από τότε ο Μαρσιάνο μετρούσε τις μέρες στο ημερολόγιο και ανήμερα κιόλας των γενεθλίων του θα επέστρεφε για να διεκ-

Τι μπορεί να συμβεί όταν η επιθυμία κυριεύει τους άνδρες
δύο οικογενειών που τις χωρίζει μια παλιά έχθρα και που,
παρ' όλα αυτά, μοιράζονται τις ίδιες προκαταλήψεις,
τη μιζέρια και τη βία;

Γιοι φτωχών και εγκαταλελειμμένων ανδρών,
ο Μαρσιάνο Μιράντο και ο Παχαρίτο Ταμάι υιοθετούν
το πατρικό μίσος ως δικό τους. Εκτελούν την ίδια
χορογραφία και επαναλαμβάνουν τα ίδια λόγια.
Η συνουσία, η μάχη, η πικρία. Ωστόσο, ακόμα και μέσα
σε αυτές τις φαινομενικά άκαμπτες πολιτισμικές δομές,
η αγάπη και η επιθυμία παίρνουν τις δικές τους μορφές.

Σε αυτό το βιβλίο, η Σέηβα Αημάδα πλάθει με εξαιρετική
ευαισθησία σύνθετους χαρακτήρες: ευφυείς, άγριους,
απογοητευμένους, γεμάτους ζωντάνια, ακόμη και τρυφερούς.
Ο ανδρικός κόσμος αποκαλύπτει σ' αυτό το συγκλονιστικό
μυθιστόρημα τα μυστικά του και θέτει υπό αμφισβήτηση
τις αρχαϊκές του δομές. Η συγγραφέας αποφεύγει την
επιείκεια, αλλ'όχι δεν τους καταδικάζει. Αφουγκράζεται τους
διαλόγους τους, ξεδιπλώνει το τοπίο της ακτογραμμής όπου
κατοικούν και αναπνέουν τον ζεστό αέρα της ατμόσφαιρας.
Ανασυνθέτει τις ιστορίες τους και, ταυτόχρονα, τους δίνει
την ελευθερία να τις αγνοήσουν. Από τη γέννηση μέχρι τον
θάνατο, φαίνεται να υπονοεί, δεν υπάρχει μόνο ένας δρόμος.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

www.klidarithmos.gr

ISBN 978-960-645-858-3

9 789606 458583